

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunsthaven, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 1

Den 1. Octbr. 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Var Joseph Smith en Prophet?

(Fra „the Millennial Star.“)

At Joseph Smith var en stor Mand, maae selv hans bittreste Fjender bekjende; ja, at han var sin Tids største Mand, indromme mange Tusinder, som ikke bekjende sig til „Mormoniømnen;“ og at der i de henrundne Tidsalder ikke fandtes hans Lige som en Guds Ejener og Prophet, bevidne de Hellige eensstemmigt.

Naar vi derfor spørge: „Var han en Prophet?“ er det i den Hensigt at fremfore uomstodelige Beviser for hans Krav paa den prophetiske Værdighed. I en Tidsalder, hvori Prophetiens Land rigeligen udgydes over det himmelste Præstedomme, staarer han fortrinsvis som Propheten, det vil sige, den Mand, der er tilberlig bemyndiget til ataabne den største af alle Huusholdninger, nemlig „Tidernes Fyldes Huusholdning.“ Vi ville ikke her tale om hans Duelighed som Leder og Lovgiver, da det ikke er Gjenstanden for denne Aahåndling, og et heelt Vand vilde ei være tilstrækkeligt til at omhandle hans usorlig-nelige Egenstaber i denne Retning. Men hans prophetiske Evner ville vi fortæligen borsre, da Rummet kun tillader os at gaae nogle saa tydelige og bestemte Forud-

sigelser af de mange, han har givet os. Da disse saa, der blevne givne paa en Tid, da der ikke var mindste Udsigt til deres Opfyldelse, senere ere blevne opfylde, og allerede ere optegnede paa Historiens Bladé som stedfundne Begivenheder, ville de tilstrækkeligen bevise, at han i Sandhed var en Guds Prophet.

Lige i Begyndelsen af sin Optreden gjorde han Krav paa at være den Mand, som hele hans senere Liv beviste ham at være. Da han neppe var atten Aar gammel, erklarede han, at en Engel havde besøgt ham, hvilken underrettede ham om, at hans Navn skalde „blive bekjendt blandt alle Slegter, Stammer, Tungemaal og Folk,“ og „at det hos Nogle skalde holdes i Øre, hos Andre i Foragt.“ (See „Mærkværdige Syner,“ Side 5.) Her var en ligefrem Forudsigelse, som Australiens Fjælmland, Indiens brændende Sletter, Africas frugtbare Kystlande, Havets utallige Øer, Europas oplyste Stater og det udstraakte amerikanse Continent kunne bevidne allerede er gaaet i bogstabelig Opfyldelse. Det vilde være aldeles urimeligt at antage, at Længselen efter Berommelse

stulde bringe en ung, ulærd Dreng til at give en saadan Erklæring offentligt. Ingen, uden den, der havde faaet Underretning fra ham, som holder Livets og Dødens Vægtstaal i sin Haand, kunde med Bestemthed have forudsagt, at Joseph vilde have Tilværelse længe nok i denne Provestand til at udføre Planer, der flygtigt fremstillede sig for hans opvagnde Land. Den, der er i Besiddelse af glimrende Talenter, bliver af disse inspireret til at søge at erhverve sig et berømt Navn; men det er kun sjeldent, at Geniets Børn, selv efter at de have udholdt haarde Kampe og vundet flere Triumphér, vove at smigre sig med det Haab, og endnu mindre være visse paa, at deres Navne skulle blive udbasunede over hele Verden, og blive kendte blandt alle Nationer og i alle Klimater; dog have vi her en Engling — ulærd efter Verdens Viis, ubekjendt for Alle, naar undtages hans nærmeste Nabover og Slegtinge — der forkyndte sin fremtidige Stilling med utunstede Ord; og naar vi finde, at Hjørdedelen af et Aarhundrede har været tilstrækkeligt til at opfylde hans saa godt som utrolige Baastand, sige vi: „Sikkerligen, denne Mand har seet en Engel, og var i Sandhed en Guds Prophet.“

Historien om de første Aar af hans Mission er fuld af Abenbaringer; af hvilke nogle ere af smerteligt Indhold, da de med bestemte Udtryk berette om Straffedomme, der skulle ramme Jordens Beboere. Vi ville her anføre to eller tre af hans Abenbaringer.

I en Abenbaring, given i Marts 1831, findes følgende Udtryk: „Zion skal blomstre bag Høiene og fryde sig paa Bjergene, og vorde forsamlset paa det Sted, som jeg har besillet.“ (Pagtens Bog, Side 182, 5.) Ordene „vorde forsamlset“ betegne, at Talen er om et Folk, som skulle boe „paa Bjergene“ og der „blomstre“ og „fryde sig.“ Men da denne Abenbaring

blev given, havde Kirken kun været organiseret en kort Tid, og dens saa Medlemmer var spredte over en stor Landstrekning, medens deres stærke Fjender begyndte at reise sig mod dem for at udrydde den spedte Kirke af Tilværelsen. Den meest begejstrede Phantast vilde aldrig have drømt om den Stilling, som her betegnedes for høint svage, ubetydelige og adspredte Folk — en Stilling, som de for nærværende intage. Proverne, Forselgerne og Lidelserne, som de vilde blive trungne til at gjennemgaae, formedes i ugudelige og uretfærdige Mænds Ondstab, var klædt fremstillede for Prophetens inspirerede Land og blev noagtigen optegnede. Men her var tillige en Balsam for den truende Smerte, en Trost, der skulle oplive dem i Provens Stund, nemlig, at Gud, endstjordt de skulle blive drevne, alligevel vilde beskytte dem og føre de Trofaste lykkeligen til „det bestilkede Sted,“ hvor de skulle „blomstre bag Høiene og fryde sig paa Bjergene.“ Lad Zion Tusinder, „de Røne af Hjertet,“ som nu nyde Himmelens Belsignelser i de „evige Høies“ yndige Dale, være Vidnesbyrd om denne Propheties Sandhed.

Den tilsyneladende Umulighed for Opfyldelsen af denne Prophetie, da den gaves; Maaden, hvorpaa den opfyldtes, der var saa aldeles forskellig fra hvad man lunde vente sig i det nittende Aarhundrede, selv i den vestlige Halvøgles meest bigottiske Lande, og som var et frit Folk til at flygte for blodtörstige Forselgere, at forlade deres venlige Hjem, og at søge Ly paa det eneste Sted, hvor de kunde være i Sikkerhed, samt deres nærværende tilstand i høint Klippehjem, hvor de triumpherende trodse enhver Storm og bogstaveligen „blomstre bag Høiene,“ ere stærke og slaaende Beviser for, at hine mærkværdige Ord i Sandhed udtaltes ved Prophetiens Land og med grundig Opsattelse af deres

Betydning. I 1842 gjentog Propheten den samme Forudsigelse, og fortalte de Hellige ligefrem, at de vilde blive nødte til at søge Tilflugt blandt Klippebjergene.

I en Åabenbaring, given i September 1831, forekomme følgende Ord: „Zion skal blomstre, og Herrens Hærlighed skal være over den, og den skal være et Banner for Folkene, og der skal komme til den fra hver Nation under Himmelten.“ (Pagtens Bog, Side 111, 8.) Paa denne Tid var Læren om Indsamlingen ukjendt. Evangeliet havde ikke strakt sig udenfor de Forenede Staters Grænser; og at sige, at Troende skulle komme fra hver Nation under Himmelten til Kirkens Hjem — dengang kun en Spire til hvad den nu er — var haardt at fatte, endog for dem, der var fastest overbeviste om Prophetens guddommelige Mission. Stifteren af en almindelig Religion kunde maaſſee sige, at han vilde vinde Tilhængere i enhver Nation, haabende, at Omstændighederne vilde bidrage til hans Læres Udbredelse. Men at sige, at den Religion, som Joseph indførte, skulle virke saa kraftigt paa dem, der annammmede den, at de, tiltrods for Menneskets bekjendte Egenhærlighed, skulle bevæges til at udsætte sig for lange og misommelige Reisers Farer og Gjenvordigheder, sonderſkære de høreste og stærkeſte Baand, der binde dem til Hjem og Fædreland, og gaae, ligesom Abraham fordom, som Fremmede til et fremmed Land, stolende alene paa Herren for sit Ophold, er en Prophet, hvis Opſyldelse stempler denne Religions Ophavsmann som Gen, der er i Besiddelse af en Viisdom, der langt overgaar Verdens — som Gen, der ikke alene forstaaer den menneskelige Natur, men tilſige den himmelste Husholdning, og dennes Indflydelse paa Menneskeslagten. Denne Prophet opſyldes saa aabenbart, at alle Forklaringer ere overslødige. De Tusinder af Hellige, der

drage over de megtige Vandet, ere levende Bidner om dens Sanddruhed, og aſgive et uimodsigeligt Bewiis paa „den store Martyrs“ prophetiske Værdighed. En Kjendsgjerning taler tydeligere end hundrede Argumenter. I et Foraar passerede alene over Liverpool mere end 4,000 Emigranter som Opſyldelse af denne Propheti — Indsøgte fra femten forskjellige Lande. (See „Standinaviens Stjerne,“ 5te Aargang, Side 297.)

I en Åabenbaring, given i August 1831, blev det de Hellige sagt, at dersom de forsømte at iagttagte viſſe Forſchrifter, skulle de „blive fordrevne fra Sted til Sted, og fra Synagoge til Synagoge, og iſtun daa skulle bestaae og erholde en Arv;“ (Pagtens Bog, Side 104, 8.) hvilket stod i aabenlys Strid med den amerikanſte Constitutions Land og Bogstav, og som et frit Folks Historie ikke kunde opvise noget tidligere Exempel paa. Den fregtelige Virleliggjørelſe af denne Propheti er et afgjorende Bewiis paa, at dens Ophavsmann i Sandhed var en Prophet, der havde faaet sin Forudvidenhed ved Inspiration fra Himmelten. De af vore Læſere, der ønske at undersøge denne og lignende Prophetier noiere, henvises til Dr. Son Pratts „Det nye Jerusalem.“

Det næſte Udtog ville vi tage fra et Skrif, hvis Forfatter var en fuldkommen Vantrøende, hvad Josephs guddommelige Mission angit. „Den 3die Juni 1834 sagde han (Joseph), at Herren havde underrettet ham om, at der skulle komme Pestilentſe i Leiren, paa Grund af de gjenſtridige og opſætſige Aander, som viste sig blandt dem, og de skulle doe som Haar af Levershyge; men om de ombendte sig og ydmhygede sig for Herren, skulle Pestilentſen for en stor Deel ophore; dog, saa sandt som Herren lever, Leiren skulle lide for deres Opſætſighed.“ („The Mormons illustrated,“ Side 76.) Paa den Tid var Joseph med

et lille Compagni paa Reisen til Clay County; de holdt sig fjerne fra alt Selstab saa meget som muligt, — om Natten leirende sig paa Sletten og om Dagen fortsættende deres Reise. En knurrende Aand havde grebet nogle opsetlige Individer, og endstændt Åabenbaringen var tydelig nok, var den ei tilstrækkelig til at ydmyge de Gjenstridige, der, ligesom Korah forдум, arbeidede paa at bringe hurtig Fordærvelse over sig. Uagtet Propheten gjorde sig al mulig Umage for at frelse dem, vare hans Besværelser frugtesløse, indtil Herrens Brede optændtes mod dem, og der — på den aabne Slette — udbrød Cholera den 24de i deres Leir, hvor den rafede med Hæftighed formedelst Guds Kraft, og tretten af det lille Compagni sandt deres Grav under Sletten's bølgende Græs, (Side 79.) medens de Øvrige vare afstrukede og udmattede — et sorgeligt Bevis for Guds Ords Sandruhed, talte ved hans Prophet.

Men Tid og Plads flettes os til at berette Tiendeparten af hans Prophetier, der ere opfyldte eller opfyldes. Vi ville kun sige, at de, der ønske at kjende Fremtidens Historie, at faae et Glimt af de sig hurtigt udviklende Begivenheder i det nittende Aarhundrede, at faae Kundstab om de overhangende Straffedomme, udtalte over Jordens uguadelige Nationer, og den tilkommende Herlighed af det Zion, som den store Prophet begyndte at opbygge, burde med Eftertanke læse hans Levnetsleb, Åabenbaringerne, der indeholdes i Lærdommens og Pagtens Bog, Mormons

Bog og de forskjellige Optegnelser, han var inspireret til at bringe for Dagens lys, saavel som de Vældstes Skrifter, der have omhandlet hans Missions guddommelige Oprindelse.

Denne Afhandling kunne vi ikke slutte bedre end ved at anføre hans sidste Propheti, da vi begyndte den med een af hans allerforste. I hin Provens Stund, da han skulle begive sig til Retten for at forsvere sig mod Klagen for Høisforæderi under Tilsagn af Stats-Gouverneurens Beskyttelse og med gjetagende Forsikringer, at intet Ondt skulle blive ham tilføjet, hvis han mødte og fremstillede sig ligeoverfor sine Anklagere for at modbevise deres uretfærdige Beskyldninger, brændte den samme Aand, der havde inspireret ham fra Begyndelsen af hans Optreden, klar og usvækket i hans ædle Hjerte. Idet han stuede fremad til sit nærforestaende Endeligt og den fjerne Fremtid, sagde han: „Ieg skal doe uslydig, og det skal end siges om mig: Han blev myrdet med koldt Blod.“ Her ved Gravens Rand, der ikke var synlig for nogen Dodeligs Blik uden for hans, medens Hjertet endnu slog varmt i hans Bryst og Haabet tilsyneladende endnu kunde have strakt sig langt ud i en sjon og herlig Fremtid, vedligeholdt denne store Mand fremdeles sin hellige Værdighed, og døde, som han havde levet, som en uroselig og standhaftig Forsvarer af Retfærdighed, en Menneskeven af det ædlest Slags, en Elster af den største Orden og til det sidste Dieblit af hans jordiske Lebane som en Guds Prophet.

Præstedommets Administrationer.

(Fra „the Millennial Star.“)

Guds Huus er et Ordenshuus. Der er intet Virvar i Noget af hvad han har

stابت. Alle Ting i Universet, som staae under den Almægtiges umiddelbare Sty-

relse, afgive Beviser paa fuldkommen Regelmæssighed i hans Planer og ufravigelig Orden i deres Forvæltelse. Naar dette er tilfælde med de synlige Gjenstande i Skabningen, hvorfor skulle saa ikke den samme Orden og Regelmæssighed finde Sted i de Ting, der vedkommne Menneskeslægtens Saliggjørelse?

Dersom ved Udførelsen af et chemisk Experiment alle de nødvendige Substanter ere rigtigt tilberedte og forbundne, vil det forønskede Resultat visseligen opnæres; men skulle det mislykkes, kan Feilen ingenlunde tilstrives nogen Uregelmæssighed i Naturens Lovs Virksomhed, men den urigtige Fremgangsmaade ved Experimentet. Hvorfor skulle ikke den samme Sikkerhed findes i Religionen? Vi sige dristigt, at der er stor Forvirring i de theologiske Sager i Verden, og at Gud ikke er Ophavsmændertil, men at den striver sig fra Uvidenhed om Guds Love eller Forsommelse i Udøvelsen af samme.

Hvis Mænd og Kvinder ønske at erhøde Guds Velsignelser, maae de være lige saa noiagtige i at opfylde de af ham forestrevne Betingelser, som de vilde være ved Losningen af en mathematisk Opgave. Mange af Guds Velsignelser gives Menneskene ved visse Ordinanter, som han har indstiftet. Ved Udførelsen af nogen af disse Ordinanter, maae alle de af Herren givne Forstrister strengt efterkommes, og da ville hans Forvæltelser visselegten opfyldes; men hvis de forønskede Velsignelser ikke erholdes, da er det afgjort, at Feilen ligger i den urigtige Maade, hvorpaa Ordinanten administreres eller modtages.

Medens Guds Hellige skulle gjøre sig Umage for at lære Betingelserne for Ordinanternes Udførelse at hjænde, og berede sig for sammes Annammelse, kræves der tillige af Præstedommet, at de tilhulde forstaae dem, og administrere dem paa den

forestrevne Maade. Ved en omhyggelig Gjennemlæsning af Lærdommens og Pagtens Bog, kunne de blive bekjendte med mange Ting, der ville være dem til Nutte ved deres Administrationer.

Enhver, der har tænkt over denne Gjenstand, maa blive slaet af den Frihed, som finder Sted i Ceremonierne i Christi Kirke, naar de sammenligne dem med de stive, uboelige Former i de menneskelige Kirkesamfund. „Hvor Guds Land er, der er Frihed,“ men for denne Frihed er der visse Grænser, og disse ville aldrig blive overskredne, saalenge man agter paa Landens Hvisten.

For disse Ceremonier har Herren givet bestemte Formulærer. Med disse skulle Præstedommet være velbefjendt. Ingen Argumenter behoves for at bevise, at de ere bedre, end hvilkesomhelst Menneskene kunne opfinde; og det Factum, at Gud har aabenbaret dem, er nok til at bevise Nødvendigheden af at bruge dem.

Angaaende Daabens Ordinansen er følgende Instruction givet:

„Daaben forrettes paa følgende Maade med alle dem, der omvende sig: Den Mand, som er kaldet af Gud og har Fuldmagt fra Jesum Christum til at døbe, skal gaae ned i Vandet med det Menneske, der har fremstillet sig til Daab, og skal sige, idet han kalder det ved Navn: Med Fuldmagt af Jesum Christum døber jeg Dig i Faderens, Soniens og den Hellig-Lands Navn. Amen. Da skal han nedlade det Menneske under Vandet, og bringe det op igjen af Vandet.“ (Pagtens Bog, Side 10, 21.)

Denne Besaling er overeensstemmende med den, der gaves Nephiterne, da Herren besøgte dem efter sin Opstandelse. (See Mormons Bog, Side 462, 8.) Heraf lære vi, at baade den, der skal døbes, og den, der skal forrette Daaben, skulle gaae ned i Vandet; Ordene, som skulle bruges,

ere givne, og vi see tydeligen, at Døbmaaden er Nedskælkelse eller Begravelse i Bandet.

Angaaende Brødets Velsignelse i den hellige Nadvere siger Herren:

„Eldsten eller Præsten skal administrere det; og paa denne Maade skal han gjøre det: han skal nedknæle med Menigheden og paakalde Faderen i alvorlig Bon, sigeende: O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i din Sons Jesu Christi Navn at velsigne og hellige dette Brød for alle deres Sjæle, som nyde deraf, at de maae øde det til Thukommelse om din Sons Legeme og vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de ere villige til at paa-tage sig din Sons Navn, og bestandig erindre ham og holde hans Bud, som han har givet dem, at hans Aand altid maa være hos dem. Amen.“

Ligeledes Vinens Velsignelse: „Han skal ogsaa tage Kalken og sige: „O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i din Sons Jesu Christi Navn at velsigne og hellige denne Viin for alle deres Sjæle, som drifte deraf, at de maae gjøre det til Thukommelse om din Sons Blod, der blev udgået for dem, at de maae vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de altid ihukomme ham, paa det at de maae have hans Aand hos sig. Amen.“ (Lærdommens og Pagtens Bog, Side 10, 22, 23.)

Bed at sammenligne Ovenstaende med Mormons Bog, Side 556, vil man see, at den samme Form Ord for Ord gaves de Hellige Fordum. Derfor skulde man ved Administrationen af disse Ordinanser holde sig saa nær som muligt til de af Herren givne Formier, istedetfor at bede om mange andre Ting og bruge en Mængde Ord. Heller ikke er det Meningen, at man skal opramse Ordene ligesom en Skole-dreng sin Udenadslectie, men som Herren har sagt skal Eldsten eller Præsten „ned-

in øle med Menigheden, og paakalde Fa-deren i alvorlig Bon.“

Naar ingen bestemt Form er givet i de strevne Abenbaringer, kan den rette Fremgangsmaade ved Ordinansernes Ud-førelse læres ved at give noie Agt paa Kir-kens Authoriteters Egempel og Undervis-ning og Sandhedsaandens Kvisten.

Et Par Bemærkninger om de Syges Salvelse vilde maafsee her ikke være af-veien. Dette er en Ordinans, som Præ-stedemmet ofte bliver opfordret til at forrette, og undertiden endog naar det ikke er nødvendigt. Alle trofaste Hellige have Krav paa denne Ordinans, og de burde altid benytte sig af den, naar Om-stændighederne og Nødvendigheden byder det. Men en Rist i Fingeren eller andre lignende Ubethydeligheder berettiger Ingen til at giøre Krav paa de Eldstes Be-tjening.

Alle Guds Ordinanser ere hellige og skulde bruges med sommeligt Alvor. At bruge dem med Letfindighed er mishageligt for Herren og smerteligt for hans Ejendom.

Olien, der er bleven indviet eller „helliget,“ skulde kun benyttes i hellige Dier med — ikke i ethvert Tilfælde, hvor man har Brug for Olie, men den skulde opbevares reen og ubesmittet ene og alene for Salvning.

Undertiden synes vores Brødre at være bange for, at Olien skal tilfægte de Per-soner, de administrere til; det lader næsten saa af den tilsyneladende Forsigtighed, hvor-med de drømpe saa lidet som muligt paa den Syge Hoved. De bor erindre, at de Syge skulle „salves,“ og de behøve ei at frygte for, at Olien skal stade dem. Naar de legge Hænder paa og besegle Salvelsen, true Sygdommen og byde den at vige, skulde deres Tro, Buunner og Tanker være forenede — ikke slove eller

adsprede, men fuldkommen concentrerede i den hellige Handling, de udføre.

Enhver Ting skalde udføres i „Jesu Christi Navn;“ thi alle de himmelste Besignelser, der stjentes Beboerne paa denne faldne Klode, komme formedelsi ham. Han staar mellem os og Faderen. Alt hvad der henhører til Saliggjørelse udføres ved ham, og hans Navn er et Magtens Nogleord. Naar det anvendes med Tro af hans Tjenere, maae onde Aander stjælve og slye, Sygdom vil vige, Sundhedens Engel nærme sig og Livets Kilder udvælde med Fryd. Den evige Faders Abenbaringer, Syndernes Forladelse, Aandens Gaver, Lys, Opstandelse, Ophoielse, Throner, Kroner, Hvorstendommer, evige Liv — Alt er holdes ved Jesum Christum: derfor skulle alle Kirkens Ordinanter administreres i hans Navn.

Vi ville tillige henlede Forældres Øpmærksomhed paa følgende Sted i Pagtens tens Bog, Side 10, 19.

„De Medlemmer i Christi Kirke, som have Born, bringe dem frem for Menigheden til de Eldste, som da lægge deres Hænder paa dem i Jesu Christi Navn og velsigne dem i hans Navn.“

Ligeledes paa Side 114, 4.

„Og atter: Saafremt som Forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede Staver have Born, og ikke undervise dem i Lærdomenen om Omvendelse, Tro paa Christum, den levende Guds Son, og Daab, og den Hellig-Aland ved Haandspaalæggelse, til de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Bions Indvaanere og i alle dens Staver, som blive organiserede. Og deres Born skulle dobes til Forladelse for deres Synder, naar de ere otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse; og de skulle ogsaa lære deres Born at bede og at vandre retstassent for Herren.“

Enhver Fader og Moder i Kirken skalde benytte sig af det Privilegium, der tilbydes deres Born, og lade Christi befaldmægtigede Tjenere velsigne dem og give dem Navn, og saae deres Navne indførte blandt Guds Folks; og Alle, som forsomme at berede deres Born for fremtidige Ordinanter, naar de have naaet Skjels Aar og Alder, paadrage sig selv et stort Ansvar.

Hoitidelig Undagt ved Modtagelsen eller Udsorelsen af nogen af Guds Ordinanter er hoist nødvendig. Ved Undagt mene vi ikke en unaturlig Forlængelse af Ansigtet, en slæbende Tale, eller en kunstlet Stigen og Falden i Stemmen, men et sommeligt Alvor, uden Spor af Letfindighed eller upassende Munterhed. Herren elster et glad Hjerte og et frydefuld Ansigt; men han har sagt, at „megen Latter er Synd.“ (Pagtens Bog, Side 101, 4.)

Ligesom „Loven blev givet for Overtrædere,“ saaledes ere ovenstaende Instructioner givne for dem, der ikke noigagtigt have fulgt Evangeliets Forstrifter med Hensyn til Ordinanterne. Vi vide, at Præstedommet i Kirken i disse sidste Dage har af Herren været begünstiget med særdeles Held i sine Administrationer, og at Hundretusinder have ved dem erholdt Besignelser, der ville være af evig Varighed. Men vi sole os ogsaa overtydede om, at det vilde være til stort Gavn for Mange, om man mere samvittighedsfuldt holdt sig til Guds Planer og Abenbaringer ved Administrationer i hans Navn.

Lad den Forrettende ved Daab, Haandspaalæggelse, Syges Salvelse, Besignelser, Helligelser og alle andre Ordinanter altid erindre, at han handler i Guds Sted; og lad dem, der modtage Administrationerne, erindre, at Herren er nærværende ved sin Stedfortræder; og naar saa Betingelserne for den forestaaende Ordinante opfyldes,

ville de erhølde Himmelens Velsignelser og | forsrættede Resultater ville i Sandhed op-
føle den Hellig-Aands Mærværelse, og de | naes, saa vist som Herren lever.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Octbr.

Da vi have erfaret, at der blandt de Hellige findes dem, som besatte sig med at skrive Breve til Brødre, Søstre eller Venner paa andre Steder i Missionen, og som undertiden i samme have fremsat Ting, de enten set ikke vidste nogen Besked om, eller Ting, der kun som Rygter havde naaet deres Øre, hvilket i begge Tilfælde er usorsvarligt og stridende mod Evangeliets Aand, indrykkede vi følgende Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb, der rigtignok for en seq Åar siden blev forelagt de Hellige i „Stjernen“ (3 Aarg. Nr. 3.); men da der siden den Tid er indkommet mange nye Medlemmer i Christi Kirke, der ikke ere i Besiddelse af de tidligere Aargange af „Stjernen,“ troe vi det vil være gavnligt, atter at offre et Par af dens Spalter til Prophetens fortreffelige Raad om

Brevskrivning. „Skribekunsten er een af de største Velsignelser, vi nyde. At øve os i den er vor Pligt, og at bruge den er vor Rettighed. Ved dette Middel kunne Hjertets tanker handle uden Legemet, og Sindet tale uden Hovedet, om de end ere flere tusinde Mile adskilte, og mange Tidsalderes efter at Kjødet er gaaet tilbage til dets Moder, Støvet. Kjære Læser, har Du nogensinde overtenkt denne simple, denne nyttige, denne himmelste Velsignelse? Det er een af Guds bedste Velsignelser til Mennesket, og det er Menneskets Rettighed at nyde den. Ved Skrivning er Herrens Ord bleven overleveret til Jordens Beboere fra Slægt til Slægt. Ved Skrivning er Menneskenes Opsindelser og Kundskaber blevne opbevarede og meddelede fra Tid til Tid til Verdens Gavn. Formedelst Skrivning er Alt, hvad der stær i Livet, udsprettet over Tidens Strom, ligesom Himmelnen over Havet, for den opvogende Mangfoldigheds Dine at see paa. Og, medens vi saaledes opregne nogle af de Velsignelser og Fornoielser, som ere Folger af denne ædle Kunst, saa lader os ikke forglemme at betragte nogle saa af de Forbandelser og Ulykker, som paafolge Misbruget af denne ypperlige Gave. Vi see hvor stor en Ild, der kan antændes af en lidet Gnist, lader os derfor ikke staae stille. Lader os ikke forglemme at sætte et bedre Exempel, naar vi see Grejsjænderen dyppe sin Navnesjer i Galde, for at plette en uskyldig Persons gode Navn og Rygte. Lader os græde, thi det ville Himmelne gjøre, naar de store Mænd paa Jordens skrive deres Gre med de Faderlösos og Enkernes Taarer. Lader os forsi, denne Verdens Forsængelighed skrives i gyldne Breve for at bedrage. Men det er nok, thi de Ugudelige skrive dem selv til Doden, og Herrens Haglstorm skal bortrydde Esgrænres Skul. Vi ere som Disciple af den velsignede Jesus forpligtede ved Alt, hvad der gjor Religionen til en Velsignelse for Jordens Beboere, til at sætte et ødslere Exempel, medens vi see denne storartede Frihed misbrugt; at gjøre vor Gjerning paa en mere hellig Maade, og, som Herrens Ejendomme, der ønske at være anerhjendte i alle Henseender, ikke stjule nogen af vores egne Fejl, ei heller dække nogen Mangel hos

Andre; ei heller give Forargelse, hvorved vi kunde føre Skam over vor hellige Faders store Sag.

„Det er Gud velbehageligt at see Mennefene bruge de Belsignelser, han sjænker dem, og ikke misbruge dem. Dessaarsag, hvis de Hellige forblive i den Tro, ved hvilken de ere blevne kaldte, skal Jorden give sin Grøde og Himmelens Belsignelser skulle folge dem, og Herren vil give dem et reent Sprog igjen, og Guds Herlighed vil efter være blandt de Retfærdige paa Jorden. Alting er for Mennesket, ikke Mennesket for Alting. Kjære Brødre, forend vi kunne lære Verden, hvorledes den kan handle ret, maae vi kunne gjøre det selv. Derfor, i hans Kjærlighed, som er idel Kjærlighed, hvis Lag er gavnligt og hvis Byrde er let, som talede som Mennesker aldrig talede, lader os i den Kjærlighed tilbyde Eder nogle saa Ideer om denne Gjenstand, for Saadanne at betragte, som mene, at de elste deres Næste som dem selv, for Retfærdigheds og evigt Livs Skyld.

„1) Skriv aldrig et Brev til en Ven eller Fjende, uden Du har Forretninger, som ikke kunne udføres saa vel paa nogen anden Maade; eller uden Du har Nyt at meddele, som er værdt Tid og Penge. Paa denne Maade vil Du vinde Tillid og spare Postpenge.

„2) Skriv aldrig Noget til en Ven eller Fjende, som Du er bange for at læse for Ven eller Fjende; thi Breve, som komme langt fra, især eet eller to tusinde Mile, estersøges med stor Begjærlighed; og estersom Ingen tilfulde kan bedømme Mennesker og Sager, saa kan Du let derved forurette Dig selv, dit Fædreland, dine Venner og dine Fjender, og lægge en Logn i et ørligt Menneskes Mund, saavel som i en Foræders, hvilken Logn Sandheden i sin langsomme sjældt rene Fremgang maaftee ei vilde naae at modbevise, forend dit Hoved er under den tause Jord.

„3) Skriv aldrig andet end Sandhed, thi Sandheden er himmelst og altid stinnende ligesom Solen, og beviser sig selv uden Logik, uden Grunde, uden Vidner, og seiler aldrig. Sandheden er af Herren og vil seire.

„4) Straf aldrig en Ven eller Fjende for sine Fejl ved at strive til ham, uden ester Åabenbaring; thi for det Første, om dine Hensigter i sig selv var aldrig saa gode, kunne de dog let blive offentlig bekjendte, for ethvert Brev kan blive opbrudt, og din Mening kun om den ene Side af Sagen blive udsprett for de fire Veir; og den, som Du miente det Godt, annammer Ondt, og Dig gavner det Intet. Utter, vi kunne neppe finde Sprog paa Jorden nu, hverken som strives eller som tales, i hvilket man kan gjøre sit Hjertes sande Mening forståelig for en Aanden, hvorför Du er utsat for at blive misforstaet og at opvække ubehagelige Følelser, og Du kan ved blot at bruge et tvetydigt Udtryk optrive et gammelt Saar, idet Du behandler det som om der var dodd Hjod deri, naar det kun behovede lidt Olie af en god Samaritans Haand personlig til at læge det. Det er ligemeget, hvor ødle dine Hensigter end ere, saa kan Du dog ikke berore et Menneskes Hjerte i det Fjerne, som naar Du er nærværende. Det er sandt, at Du faste ikke dine Perler for Svæin, men Du faste dit Guld for Mennesker, og de plyndre Dig for din Daarligheds Skyld. Giv gode Raad istedetsor at dødle; og naar I sees Ansigt til Ansigt, da rebs den, der er viis, saa vil han elste Dig; eller gør saaledes imod din Ven, at han, hvis han skulde blive din Fjende, da ikke maa kunne finde noget imod Dig. Saaledes vil Du kunne leve, ikke alene uplettet, men uden Mistanke.

„5) Skriv aldrig Noget, som Du ikke vilde være bekjendt, om det blev trykt; eller Noget, som kunde mishage det allersommeste Hjerte; dersom Du skriver det, som Du vilde stamme Dig ved, om det var trykt, da er Du tvesindet; og dersom Du skriver Noget, som er dydkrænende, da har Du ikke Guds Land; og dersom Du skriver Noget, som saarer det svage Hjerte, da søger Du ikke Herrens Lam, og følgelig handler Du ikke imod Andre, som Du vil, at Andre skal handle imod Dig. Den eneste Regel vi ville give for Brevstyrning er denne: Skriv hvad Du er villig til at lade offentliggøres baade i denne Verden og i den tilkommende. Og give Gud, at ei alene Christi Disciple, men hele Verden, var villig til at folge denne Regel. Da vilde Budene blive holdte, og Ingen vilde skrive et Ord mod Herren sin Gud. Ingen vilde skrive et Ord imod sin Fader eller Moder. Ingen vilde skrive et Ord imod sin Næste. Ingen vilde skrive et Ord imod Guds Skabninger. Ingen vilde behøve at skrive et Ord imod Nogenting, undtagen Synd; og da vilde Verden være værd at leve i, thi der vilde Ingen være til at fornærme.“

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838.

(Fortsat fra Side 376.)

Den Øverstkommanderende befaler derfor, at De af Deres Division sieblikkeli-gen lader udcommandere 400 Mand til-hest, bevæbnede og udrustede som Infan-teri eller Skarpskytter, der skulle holdes i Beredskab og oppebie nærmere Ordre, og inddeltes i Compagnier ifolge Loven, un-der for Tiden tjenstgjørende Officerer. Den Øverstkommanderende anbefaler Dem at efterkomme ovenstaaende Ordre paa en Maade, der vækker saa lidt Opsigt som muligt, samt at De indsender Rapport til ham gennem Generaladjutanten om De- res Foretagender.

Efter Ordre af den Øverstcom.

M. B. Kiæle,

Generaladjutant.

Et lignende Brev blev tilstillet Ge-neral-Majorerne John B. Clark, Samuel D. Lucas, David Willock, Lewis Bolton, Henry W. Cawther og Thomas D. Grant.

Fredagen den 31te passerede Leiren

gennem Richmond, over White Water River, gennem Centreville, Jackson By-district til German Town og leirede sig paa en afmejet Mark tæt ved Byen. Kjøbte Korn, der stod paa Marken, til deres Heste for 10 Dollars pr. Acre. Reiste 18 Mile.

Jeg tilbragte en stor Deel af denne Dag i Samtale med Broder John Cor-riill angaaende nogle Udtryk, han havde tilladt sig i Nærværelse af flere Brødre, der ikke længe havde været paa dette Sted. Broder Corrills Opførel har i den sidste Lid været meget upassende, i Særdeleshed for en Mand, til hvem saa megen Tillid var sat. Han sagde, han vilde ikke rette sin Dommekraft efter Noget, der blev fore-saaet af Kirken, eller af noget Individ i Kirken, eller endog af den store Jeg er, ved hans bestilkede Organ, som Abenba-baring; men vilde altid handle efter sin egen Dommekraft, lad ham saa troe paa hvilken Religion som helst. Han sagde, „han vilde altid sige, hvad han behagede,

thi han er Republikaner, og som saadan vil han tale, gjøre, handle og troe hvad han vil."

Læg Mærke til saadan Republikanisme som denne: en Mand at sætte sin egen Dommeraft op imod Guds, og paa samme Tid befjende, at han troer paa ham, naar den samme Gud har sagt, at Guds Riisdom er Daarlighed for Mennestene, og Mennestenes Riisdom er Daarlighed for Gud.

President Rigden gjorde egaa nogle Bemærkninger til Br. Corrill, som denne sidenefter anerkjendte for rigtige, og sagde, at han forstod Tingene anderledes efter sin Samtale med os, end før.

Leverdagen den 1ste September 1838. Det øverste Presidentsstab med Dommer Higbee som Landmaaler begav sig denne Morgen til „Halvveis-Huset,“ som det kaldes, der holdes af Br. Littlefield, en 14 a 15 Mile lige i Nord for Far West, for at udstage en Bions Stad, hvor de Hellige funde famles for at høje Sitterhed mod de Storme, der snart ville bryde los over denne Slægt, saavel som for at Brodrene funde være famlede og anamme Lærdom med Hensyn til at berede sig for hin store Dag, der vil komme over denne Slægt som en Tyv om Natten.

Der er for Nærværende stor Ophidsel blandt Missourianerne, som stedse søger at finde et Paastud til at angribe os. De bestræbe sig bestandig for at ophidse os og em muligt at opgegne os til Brede ved at true os Gang efter Gang; men vi frugte dem ikke, thi Herren, den evige Fader, er vor Gud, og Jesu, Midleren, er vor Frelser, og i den store Jeg er ere vi starke og til ham sætte vi vor Lid.

Vi ere Gang efter Gang blevne drevne uden Aarsag, og slaaede etter og etter uden Anledning fra vor Side, indtil vi have bevist Verden med det Gode, at vi ikke have Ondt i Sinde imod noget Menneste

eller Parti, at vi ikke have fornærmet noget Menneste, at vi ere fredelige mod Alle, passende vore egne Sager og dem alene. Vi have taalt, at vore Rettigheder og Friheder ere blevne os berovede; vi have ikke henvet os over disse Forurettelser; vi have appelleret til Øvrigheder, Sheriffer, Dommere, Regjeringen og til Præsidenten over de Forenede Stater — Alt forgives, og dog have vi roligt fundet os i alt dette. Vi have ikke gaaet i Nette med den store Gud; vi knurrede ille, men forlod Alt i Fred og trak os tilbage til det Indre af Landet, til den store, vilde Prairie, til de negne, golde Sletter, og begyndte der paany. Vi fuldte de øde Steder til at blomstre som Rosen, og dog vil den djævlestte Skare nu ikke undre os Ro. Deres Fader Djævelen opmuntrer dem hver Time paa Dagen til Handling, og de, ligesom villige og lydige Barn, behøve ikke Paamindelse to Gange; men i Jesu Christi den levende Guds Sons Navn vi ville ikke taale det længere, saa sandt den store Jehovah vil udnæse os med Mod, Kraft og Styrke til at imodstaae dem i deres Førsøgelser. Vi ville ikke optræde angrebsviis, men altid forsvarsviis. Vore Rettigheder og Friheder skulle ikke tages fra os, og vi roligt underkastle os en saadan Medfart, som vi hidindtil have gjort, men vi ville byde vore Fjender Spidsen, hvis de ikke ville lade os være i Fred.

Men tilbage til vort Emne. Vi sandt Siedet for Staden, og Brodrene fulgte Ordre til at famles eieblifkeligen dertil, og snarligens fulde de blive organiserede overensstemmende med Guds Love. En omstændeligere Beretning om denne Stad vil blive givet senere hen, maaske ved dens Organisation og Indvielse. Vi sandt en ny Bei hjem, som jeg antager er tre eller fire Mile fortere. Vi ankom til Far West, da Tusmørket faldt paa.

Idag passerede Leiren gjennem Cam-

bridgeville, Dublin, Louisville, Ogdenville, Knightstown og leirede sig i Frankville Bydistrikt, hvor det var vanskeligt for dem at faae Korn, da Besolningerne vilde benytte Leiligheden og holdt det i høi Priis. 22 Mile. 332 Mile fra Kirtland.

Høipræsterne samledes hos Broder Peas i Far West, og optog Levi Richards i deres Qvorum.

Søndagen den 2den. Leiren passerede gjennem Charlettesville, Portland, Jackson, Greenfield og opsløge Telte tæt ved Broen i Jones Bydistrict. Broder Meriams Barn døde i Centre Bydistrict.

I Estermiddags kjerte en ondstabsfuld, drukken Poststuds fine Heste udaf Beien og støtte mod Forhjulet paa een af Leirvognene, saa det gik istykker, hvorpaa han soer afsted, jublende over den gjorte Fortræd. Postvognen var mørket J. P. Voorhees. Kjerte 21 Mile.

Det øverste Præsidentstab bivaaenede Førsamlingen som sædvanligt om Formiddagen. Om Aftenen var jeg hjemme for at eftersee Kirkens Bøger, og tilbragte en del af Tiden i Selstab med en Herre fra Livingston County, der var blevet betydelig ophidset paa Grund af en stor Sammenstimlen af Folk, som man sagde stulde tage Joseph Smith, jun. og Lyman Wight, fordi de havde været hos en vis Adam Black i Davies County, og fordi Præsident Smith og Oberst Wight havde sat sig op imod den Embedsmann, der havde bestrebt sig for at tage dem, osv., og som Folge deraf have denne Hob samlet sig for at tage dem. De ere konne sammen fra alle Kanter af Landet til Davies County. Rygtet figer, de have samlet sig fra elleve Countier for at hjælpe til at tage to Mænd, der hverken have modsat sig Loven eller nogen Embedsmann, og som ei heller havde tænkt at gjøre det. Dette vidste de godt, eller idetmindste mange af dem. Dette ligner vel meget et Pøbelopsløb og røber

onde Hensigter. Hele øvre Missouri er i fuldt Oprør.

Denne Aften sendte jeg Bud til General Atchison i Liberty, Clay County, Generalmajor for denne Division, om han vilde komme og raadslæe med os, og see om han ikke kunde forhindre Hjendtslighederne i Davies County. Jeg sendte ogsaa et Brev til Dommer King, indeholdende Ansigning til ham om at staae os bi i at adspredle Pøbelen, der samler sig i Davies.

Mandagen den 3die. Intet af Vigighed forefaalde idag; kun Rygter cirkulere om Sammenstimlen af en Pøbel i Davies County, der har samlet sig lige siden Valget i Davies den 6te August. Jeg var hjemme det meste af Dagen.

Denne Aften ankom General Atchison til Far West.

Omorges døde Eldste Willeys Hustru. Efter Begravelsen passerede Leiren Landsbyen Cumberland og Indianapolis, Hovedstaden i Indiana, hvor de blevet truede, men forresten ikke tilsoiet noget Ondt, naar undtages, at en Muursteen blev kastet efter een af Brødrene, der dog ikke ramtes. De leirede sig i Wayne Bydistrict i Nørheden af Broder David R. Millers Huus. 17 Mile. 370 Mile fra Kirtland.

Torsdagen den 4de passerede Leiren Bridgeport, Plainfield, Guilford, Belleville, Stillesville i Morgan County til Marion Bydistrict i Putnam County.

Denne Morgen opmuntrede det øverste Præsidentstab i Leiren Brødrene til at ydmeye sig for Herren og aflagge al Egenhærighed, Bindesyge, Klagen og Knurren, thi ellers vilde Himmelens Brede ramme dem. Reiste 22 Mile. Havde en udmerket Leirplads og Overslodighed af tort Brænde.

Denne Dag tilbragte jeg i Raad med General Atchison. Han figer, han vil

gjøre alt Muligt for at adspredre Pobelen, osv. Vi antege ham og Doniphans (hans Compagnon) til at være vores Advocater og Raadgivere i juridiske Sager. De anses for de dygtigste Advocater i Øvre-Missouri.

Præsident Rigdon og jeg begyndte i dag at studere Lovlyndighed under Generalerne Atchisens og Doniphans Veileddning. De troe, at vi ved Flid kunne komme til at practisere i Retterne som Procuratorer inden tolv Maaneder.

Resultatet af vor Raadslagning var, at Oberst Wight og jeg frivilligt begive os til Dommer King i Davies County i Forhør. Oberst Wight var tilstede hos os, da han tidligere var blevet anmodet om at overvære Raadet. Næstkomende Torsdag blev bestemt til Forhoret, og Befred sendtes til Dommer King desangaaende (der tidligere havde samtykket i at lede Forhoret) og Alle stulde møde hos Dr. Littlefields tæt ved County-Grænsen i den sydlige Deel af Davies. Jeg var hjemme om Aftenen efter Kl. 6.

Onsdagen den 5te gav jeg følgende edelige Bidnesbyrd, paa det at Sandheden kan blive bekendtgjort for Publicum i denne emtvistede Sag.

Missouri Stat
Caldwell County.

Til mig, Elias Higbee, en af Dommerne i County-Retten i og for Caldwell

County, kom Joseph Smith, junior, som, efter at være blevet tagen i Ged ifølge Lov, afgav følgende Forklaring:

"Den 7de Dag i August 1838 blev jeg underrettet om, at et Slagsmaal havde fundet Sted i Davies County ved Valget i Byen Gallatin, i hvilket to Personer blev drabte og een slemt saaret, der maatte flygte til Skovene for at frelse sit Liv, hvilke alle sagdes at tilhøre de Sidste-Dages Helliges Samsfund, og de mænd, der begik denne Voldsgjerning, vilde ei tillade, at de Drabtes affjælede Legemer bleve tagne bort og begravede.

Da disse Nygter, saavel som flere, af hvilke eet var, at de Hellige ikke havde det Privilegium at votere som andre Borgere; et andet, at de Helliges Modstandere havde besluttet at drive dem ud af Davies County, og at de bevæbnede og udrustede sig og beredte sig til Slag, samt at de Hellige gjorde Forberedelser til Selvforsvar; — da disse Nygter havde ophidset Borgernes Føleser i Far West og Omegn, blev jeg af Dr. Ward og nogle Andre anmodet om at gaae ud af Davies County til Skuepladsen for disse Optrin; thi de havde tidligere besluttet at ville gaae ud for at komme efter Sandheden i disse Nygter.

(Fortsettes.)

Blanding.

I Narhuus har Cholera fra den 17de August til 17de Septbr. bortrevet 62 Mennesker; de Angrebnes Antal har været 103.

Conflikten med de chinesiske Authoriteter er begyndt paany, og den 24de Juni er det kommet til et Angreb paa Taku Forterne ved Peihos Munding, hvori Englanderne have lidt et fuldkomment Nederlag og ere blevne slagne tilbage, efterat have tabt 5 Kanonbaade og 464 Døde og Saarede. Det betragtes nu som en afgjort Sag, at Frankrig og England i Fællesskab ville tigte China for den Forarmelse,

der er tilføjet dem. Lord Cowley og Grev Walewski skulle være saa godt som enige om Betingelserne for Frankrigs Medvirkning, der efter Sigende vil blive meget betydelig. Man taler saaledes om et 12,000 Mand stærkt Landingscorps, som skal kommanderes af den fra italienske Krig befjendte General Wimpffen.

To Byer i Borneobistrictet have været Skuepladsen for lignende Myrderier som dem i Djeddah. En Depesche fra Marseille melder nemlig, at alle Christne ere blevne nedslabede, og at nogle Piligrimme, som kom tilbage fra Mecka, have givet Anledning dertil ved at fanatisere Pøbelen.

Fra Calcutta meldes, at der har hersket en frugtelig Ørfan, og at mange Stibbrud have fundet Sted.

I folge Esterretninger fra Bombay af 21de August have Muhammedanerne i Pendjab gjort Oprør.

I Syrien er der udbrudt Uroligheder. Druserne stjænde og brænde, og Europæerne have taget deres Tilflugt til de Stæder, hvor der er Silkespinderier, og have opplantet det franse Flag.

Arbeidet ved Suezkanalen er i fuld Gang. Compagniet bestjærtiger endnu kun europæiske Arbeidere. Hovedværftstedet er i Port Said ved Middelhavet, og Dampssibe med Proviant og Materiale gaae uafbrudt mellem denne Havn og Alexandria.

Fra Kaukasus meldes under 26de August, at Tscherkessernes Anführer Schamyl er tagen tilfange og vil blive ført til St. Petersborg, samt at hans Sønner og øvrige Familie deels ere dræbte, deels fangne.

Fra Constantinopel telegrapheres under 18de September, at der er opdaget en Sammensværgelse mod Sultanens Liv, og at 200 Personer ere fångslede, hvori blandt Paschaen af Albanien, som skal være Formand for Sammensværgelsen. Det hedder desuden, at endel af Tropperne skulle være indblandede deri.

Spanien har besluttet at tage Revanche for Maurernes Angreb paa Ceuta. En Expedition skal udsendes mod Riffpiraterne, som ifolge Gaceta militar skal være 20—30,000 Mand stærk og kommanderes af General del Duero. Besætningen i Ceuta er slemt i Knibe; de senere Udfald have været mindre heldige og Commandanten agter dorfør kun at gaae defensivt tilværks, indtil Forstærkningen indtræffer.

Paven figes at gaae svanger med stumle Planer, da han finder, at man nu bliver altfor nærgaaende mod ham. Han agter nemlig, ifolge et almindeligt udbredt Rygte, ved Hjælp af sin hierarkiske Myndighed at fremkalde en anti-italiensk Bevægelse. Morn. Post udtales sig i en længere Artikel om dette Rygte og fremsætter Folgerne af en saadan Plan, der upaatvistelig vilde volde megen Forstyrrelse, men ligesa upaatvistelig til sidst vilde gaae ud over Hans Hellighed selv; thi Alting tyder hen paa, at Munkeregimentet synger paa sit sidste Vers i Italien. Banlyningen har ingen Birkning gjort paa Regeringen i Bologna, der fremturer i sin Ugudelighed, og Generalerne Garibaldi og Fanti staar parate til at byde de pavelige Tropper Spidsen, isala Hans Hellighed skulle faae isinde at anvende kædelige Vaaben. — I Neapel hersker der megen Utilfredshed; thi de lovede Reformer udeblive, og Alting vedbliver at gaae paa den gamle Maade. — De pavelige Tropper, som rykke ind i Legationerne, skulle være 8,000 Mand stærke, hvoraf 4,000 Schweizere, og have 10 Kanoner. Man mener, at Rimini vil blive den første By, som Hans Hellighed lader sole sin Brede.

I Norcia har et Fordstjælv fundet Sted, der stildres som et af de frygteligste, man i den senere Tid har oplevet; næsten alle Huse ere sammenstyrtede, flere Kirker ligge i Ruiner og en Mængde Mennester skulle være omkomne.

En frygtelig Brand har næsten aldeles ødelagt Byen Delsnig i det sachsiske Voigtland. Af Byens 400 Huse ere omrent de 300 lagte i Aske.

I Mecklenborg raser Choleraen frygtelig i Landdistricterne; Kjøbstæderne ere derimod blevne forskaanede. Paa mange Steder staer Søden endnu ubjerget paa Marken af Mangl paa Arbeidskraft, og i enkelte Landebyer ere Reisende blevne anholdte for at være behjælpelige ved Ligenes Begravelse.

Atter have flere Skovbrande i Løbet af kort Tid fundet Sted i Sverrig, navnlig i Egnen om Kalmar og Drebæ. Den stærkeste af dem har i saa Timer ødelagt 400 Tdr. Land af Villa Emma Skov. — I Göteborg udbrød den 7de ds. om Aftenen Ild, der greb saa heftig om sig, at 31 Ejendomme bleve lagte i Aske, og flere hundrede Mennester, hvoriblandt mange Fattige, ere blevne huusvilde.

Armstrong har efter lang Experimenteren bragt det til at kunne forandre almindelige Kanoner til riflede, naar de blot have den dertil fornødne Tykelse. Den 23de August blev der med en saaledes forandret 32 pundig Kanon anstillet nogle Forsøg, der faldt over al Forventning heldig ud. Sliven var 6 Fod i Quadrat, og hvert Skud ramte fra en Afstand af 10,200 Fod med den største Noiagtighed.

Kjempedampstibet Great Eastern har passeret Southead og er nu lykkelig og vel ude af Themsen. Udsor Hastings exploderede Kjedlen til den forreste Skorsteen, hvorved tretten Mastinsfolk dræbtes eller bestadigedes. Beklædningen paa den store Salon og Dækstahytterne blevе sondersprængte. Stibet fortsatte sin Fart uafbrudt og kastede Anker ved Portland.

Af et Brev fra Fago, dateret den 29de August 1859 haves følgende interesaante Beretning om en Naturbegivenhed, som fandt Sted Natten til den 23de i Østersoen, meddeelt af en Skipper, der var Dienvidne til samme. „Klokken var omrent 11, Beiret var suult, lyft og sag stille, at Seilene hang aldeles slappe, da det pludselig hele Horizonten over og ved Siden af Stibet blev bælmet, uden at man havde seet nogen Sky trække op. Da Skipperen antog det for en Skypumpe, besalede han strax alle Seil ned; men for dette kunde ske, brast Skyen og — uden at der rørte sig et vindpsi — styrtede Vandet ned, ikke som Negndraaber, men som om det var et Styrtebad, der faldt over hele Stibet, dog uden at foranledigede videre Skade. Hermed var det dog ikke forbi. Omkring selve Stibet klarede det, men Skyen dannede sig igjen nogle saa Farne deraf, og paa eengang opstod en gjennemtrængende, hvæslende og hvinende Lyd, som foranledigedes af, at Skyen igjen fra Havet trak Vand til sig i saa rivende Fart, at der formelig dannedes et stort Hul i Soen. Skipperen forsikrede, at dersom dette havde nærmet sig Stibet 2 Farne til, var hans Fartoi upaa tvivslelig blevet malet til Asgrunden, og hele Mandskabet stod med Mædsel og ventede paa, at det vilde ske. Strax efter brast atter Skyen, og den hele Vandmasse styrtede ned paamh mod et sterk Bulder, men kun Udkanten naaede Fartoiet, og det Vand, man dermed opfangede i en Kop, var lutter Sovand. Under hele Affairen var det ganske stille; men fort efter reiste sig en mild og god Wind, hvorved Fartoiet fortsatte Reisen.“

Contoirets Tilgodehavende den 31te August 1859.

Conferencen.	Agenten.		Boggjeld.	Rdl.	Mt.	St.
Aalborg.	H. Jensen	.	254	"	2	2
Aarhuus.	L. C. Geertsen	.	289	—	1	14
Bornholm.	M. Andersen	.	766	—	"	14
Brevig.	S. Gudmundsen	.	—	—	—	—
Fredericia.	P. Nielsen	.	—	—	—	—
Fyen.	P. C. Rønnow	.	776	—	1	10
Göteborg.	R. Berndtson	.	191	—	1	9
Kjøbenhavn.	A. P. Tranæ	.	17	—	3	6
Lolland.	H. M. Nissen	.	324	—	3	10
Norrköping.	D. Nilsson	.	764	—	4	4
Skaane.	J. Fagerberg	.	591	—	4	—
Stive.	R. Nielsen	.	258	—	5	1
Stockholm.	G. Ohlson	.	336	—	1	6
Sundsvall.	C. E. Lindholm	.	196	—	4	7
Venskøsel.	A. Weibye	.	—	—	—	—
	Diverse Debitorer	.	231	—	"	14
<hr/>						
		Summa	4998	—	5	1

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mt.	St.
M. Nissen, Lolland	.	8	7
R. Berndtson, Göteborg	.	10	"
P. C. Rønnow, Fyen	.	10	1 9
M. Andersen, Bornholm	.	5	"
J. C. A. Weibye, Venskøsel.	.	28	3 7
H. Jensen, Aalborg	.	23	1 "
<hr/>			
Summa	85	"	7

In d h o l d.

Side.	Side.
Bar Joseph Smith en Prophet? 1.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) . . 10.
Præstedommets Administrationer 4.	Blandinger 13.
Kedaktionens Bemærkninger 8.	Contoirets Tilgodehavende 16.

„Skandinavieus Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Udgivet og forlagt af C. Wiedeborg.
Trykt hos F. E. Bording.